

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobce **N. D. D., nar. xxx**, bytem S., K, zastoupeného JUDr. Matoušem Jírou, advokátem se sídlem 28. října 1001/3, 110 00 Praha 1, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Ministerstvo vnitra, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/50, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 6. 2014, č. j. MV-36584-3/SO-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), dodanou do datové schránky Krajského soudu v Plzni dne 4. 7. 2014 a následně postoupenou Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému, domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí ze dne 3. 6. 2014, č. j. MV-36584-3/SO-2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 11. 12. 2013, č. j. OAM-3081-28/DP-2013, a toto rozhodnutí potvrdila. Rozhodnutím ministerstva byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 103/2013 Sb. účinném do

31. 12. 2013 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) z důvodu, že žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti, neboť byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 4 T 177/2012 ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 18. 9. 2013, sp. zn. 9 To 235/2013, pravomocně odsouzen za spáchání pokusu zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), ve formě spolupachatelství k trestu odnětí svobody v trvání 2 let s podmíněným odkladem na dobu 4 let.

Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je věcně nesprávné, vydané bez zákonného podkladu, není odůvodněné a ministerstvo a žalovaná nedostatečně zjistily stav věci. Žalobce již v odvolání namítl, že ministerstvo nesprávně aplikovalo předmětná ustanovení zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo při aplikaci § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců dále odkázalo na § 56 odst. 2 písm. a), ačkoliv toto ustanovení není ve výčtu § 44a odst. 3 uvedeno. Ministerstvo aplikovalo ustanovení zákona o pobytu cizinců extenzivně. Ustanovení § 56 se týká důvodů neudělení dlouhodobého víza, žalobce však na území České republiky pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Postup ministerstva byl nepřipustný a žalovaná pochybila, když tomuto postupu přisvědčila. Pokud bylo úmyslem zákonodárce rozšiřovat důvody pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu tímto způsobem, nepochybně by do § 44a odst. 3 nebo § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zahrnul i § 56. V případě, kdy toto ustanovení není v taxativním výčtu zahrnuto, nemůže ministerstvo rozšiřovat podmínky pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu o důvody uvedené v § 56 zákona o pobytu cizinců. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, sp. zn. 8 Ans 8/2012, na případ žalobce nelze aplikovat, protože Nejvyšší správní soud se v něm nezabýval nedostatkem odkazových ustanovení. Má-li být cizinci neprodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu, má právo na to, aby jeho věc byla řádně projednána a zákon aplikován v souladu s jeho dikcí. Názor žalované znamená, že zákon o pobytu cizinců nepotřebuje žádná odkazová ustanovení a že povolení k pobytu lze neprodloužit i bez výslovné zákonné opory.

Podle žalobce dále ministerstvo nedostalo zákonnému požadavku zabývat se dopady a přiměřeností rozhodnutí. Jelikož se žalovaná nikterak nezabývala přiměřeností rozhodnutí ministerstva a k tomuto odvolacímu důvodu ničeho neuvedla, považuje žalobce napadené rozhodnutí za neodůvodněné a nepřezkoumatelné. Žalobce v odvolání namítl, že ministerstvo ho mělo vyslechnout a pouze poté mohlo hodnotit dopady rozhodnutí na život žalobce a jeho přiměřenost. Při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí nemůže správní orgán vycházet pouze z dostupných evidencí, neboť se nejedná o takový zdroj informací, který by plně otázku dopadu rozhodnutí zodpověděl. Žalobce v odvolání zevrubně poukázal na okolnosti svého života na území České republiky, že zde žije s přítelkyní a plánuje s ní založit rodinu, že zde podniká a na jeho příjmech jsou závislí rodinní příslušníci ve Vietnamu. Bylo zákonem stanovenou povinností ministerstva zkoumat dopady rozhodnutí na život žalobce. Žalobce nemohl předpokládat výsledek správního řízení a byla značně oslabena jeho procesní pozice a nemohl vědět, jaké důkazy má v rámci správního řízení označovat a jaké skutečnosti prokazovat. Žalobce uvedl v žalobě rovněž jméno své přítelkyně a datum jejího narození. Uzavřel, že ministerstvo ani žalovaná neučinily žádné šetření týkající se zdravotního stavu, ekonomických poměrů, společenských a kulturních vazeb k území. Tyto poměry mohly zjistit pouze z výsledku žalobce.

Žalovaná ve svém vyjádření k prvnímu žalobnímu bodu uvedla, že ministerstvo postupovalo zcela v souladu se zákonem. Ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců neodkazuje na § 56 odst. 2 písm. a) přímo, ale prostřednictvím odkazu na § 35 odst. 3, kdy toto ustanovení dále odkazuje na § 37. Ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců upravuje jako důvod pro zrušení víza, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Tyto podmínky jsou zakotveny mimo jiné i v § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná dále odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle kterého jednou z podmínek pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je trestní zachovalost cizince.

Ke druhému žalobnímu bodu žalovaná uvedla, že napadené rozhodnutí je přiměřené z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Odkázala na judikaturu Krajského soudu v Plzni s tím, že žalobce měl v rámci řízení před ministerstvem dostatečný prostor, aby nejpozději v rámci vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí sdělil skutečnosti, v jejichž světle by bylo napadené rozhodnutí možno označit jako nepřiměřené. Nebylo nutné žalobce předvolávat k výsledku, neboť tak mohl učinit písemně kdykoliv v průběhu řízení, případně ústně do protokolu v případě vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. Ministerstvo tak vycházelo ze skutečností, které mu byly známy z cizineckého informačního systému a ze spisového materiálu. Na základě toho pak ministerstvo konstatovalo, že zamítnutím žádosti nedojde k významnějšímu zásahu do žalobcova rodinného a soukromého života, neboť jej může realizovat v domovském státě. Žalobce až v odvolání uvedl, že má na území České republiky přítelkyni (přičemž její jméno uvedl až v žalobě) a chystá se otevřít restauraci. K těmto dodatečným námitkám se žalovaná vyjádřila v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná proto navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Soud po zjištění, že žaloba je včasná, podána osobou oprávněnou a že jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání, napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů přezkoumal, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není nedůvodná. Soud ve věci nenařizoval jednání, neboť podle § 51 odst. 1 s. ř. s. účastníci řízení s takovým postupem konkludentně souhlasili.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 21. 1. 2013 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Společně se žádostí předložil kopii usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 10. 1. 2013, sp. zn. 4 T 177/2012, o svém propuštění z vazby na svobodu, a kopii potvrzení Vězeňské služby ČR, že byl propuštěn z výkonu vazby dne 17. 1. 2013. Ministerstvo následně usnesením ze dne 8. 2. 2013 přerušilo řízení do pravomocného ukončení trestního řízení pro spáchání trestného činu podle § 283 odst. 1 a 2 písm. c) trestního zákoníku, neboť bylo toho názoru, že probíhající trestní řízení je řízením o předběžné otázce. K žádosti ministerstva předložil Obvodní soud pro Prahu 4 kopii rozsudku ze dne 30. 4. 2013, sp. zn. 4 T 177/2012, a následně Městský soud v Praze kopii usnesení ze dne 18. 9. 2013, sp. zn. 9 To 235/2013. Z nich plyne, že Obvodní soud pro Prahu 4 shledal žalobce vinného ze spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, a to ve stádiu pokusu a formou spolupachatelství. Žalobci byl uložen trest odnětí svobody v délce dvou let s podmíněným odkladem na dobu čtyř let. Městský soud v Praze následně odvolání proti

tomuto rozsudku zamítl. Tyto skutečnosti vyplývají rovněž z výpisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 14. 11. 2013.

Opatřením ze dne 21. 11. 2013 informovalo ministerstvo žalobce o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Rozhodnutím ze dne 11. 12. 2013 pak zamítlo žádost žalobce podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti. Toto rozhodnutí bylo doručeno k rukám tehdejšího zástupce žalobce dne 13. 1. 2014. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 15. 1. 2014 blanketní odvolání, které bylo na výzvu ministerstva doplněno podáními doručenými ministerstvu dne 29. 1. 2014 a 28. 2. 2014. Napadeným rozhodnutím žalovaná odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí ministerstva potvrdila. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 5. 6. 2014.

Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174) za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.

Podle § 174 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se pro účely tohoto zákona za trestně zachovalého považuje cizinec, který nemá a) ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu; b) v dokladu cizího státu obdobném výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl odsouzen za jednání, které naplňuje znaky trestného činu.

První žalobní bod, tedy že ministerstvo nemohlo žádost zamítnout s odkazem na § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti, považuje soud za nedůvodný. Žalobce nesprávně dovozuje, že rozhodnutí ministerstva a žalované se opírají o názor, že zákon o pobytu cizinců nepotřebuje žádná odkazová ustanovení a že povolení k pobytu lze neprodloužit i bez výslovné zákonné opory. Na ministerstvo a žalovanou se samozřejmě vztahuje povinnost postupovat v řízení podle zákona o pobytu cizinců v souladu se zásadou legality, tedy povinnost jednat v souladu se zákony a jinými právními předpisy, v jejich mezích a způsoby, které stanoví (srov. čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR a § 2 odst. 1 správního řádu). Zákonný základ pro zamítnutí žádosti o

prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v případech, kdy cizinec nesplňuje podmínku trestní zachovalosti, však v tomto případě nechybí. Právní oporu představují ustanovení § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b), § 56 odst. 2 písm. a) a § 174 zákona o pobytu cizinců. Soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že v rámci tohoto rozhodování nelze § 56 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 174 zákona o pobytu cizinců aplikovat. Pravdou je, že ustanovení § 44a, § 35 a § 37 zákona o pobytu cizinců neodkazují na jeho § 56 výslovně. Vzájemná spojitost mezi citovanými ustanoveními je však dvojího druhu. První skupinu ustanovení představují ta, která obsahují tzv. odkazovací normu. Zde se jedná o případy, kdy ustanovení právního předpisu odkazuje na určitou jedinečnou normu, jedinečné ustanovení. Tak § 44a odst. 3 odkazuje výslovně na § 35 odst. 3; § 35 odst. 3 odkazuje výslovně na § 37; § 56 odst. 2 písm. a) odkazuje výslovně na § 174. Do druhé skupiny pak spadá ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které obsahuje tzv. normu blanketovou. Ta neodkazuje výslovně na jedinečné ustanovení, ale na právní normu určenou obecně. Činí tak odkazem na „podmínky pro udělení víza“, které stanoví mj. i § 56 zákona o pobytu cizinců. Jednou z takových podmínek pro udělení víza je právě trestní zachovalost cizince, jejíž nedostatek stanoví jako překážku pro udělení víza ustanovení § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Kterého cizince lze považovat za trestně zachovalého, pak stanoví § 174 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. To přitom vyplývá nejen z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Ans 8/2012-50, na který vhodně v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje žalovaná, nýbrž rovněž z další jeho rozhodovací činnosti. Tak například v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[p]ovolení k dlouhodobému pobytu zpravidla navazuje na dlouhodobý pobyt na vízum nad 90 dnů. Právní úprava obou pobytových titulů je – kromě systematiky zákona o pobytu cizinců – úzce provázána spleť křížových odkazů.“ Takto jsou podle citovaného rozhodnutí vzájemně provázána právě ustanovení § 44a odst. 3, § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b), § 56 odst. 2 písm. a) a § 174 zákona o pobytu cizinců.

Ze správního spisu (výpisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 14. 11. 2013) přitom plyne, že žalobce nesplnil podmínku trestní zachovalosti. Nesplnění podmínky trestní zachovalosti ve smyslu § 174 zákona o pobytu cizinců je tak důvodem pro zamítnutí žádosti cizince o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Takový cizinec totiž nesplňuje podmínku pro udělení víza stanovenou v § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, což je důvodem pro zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů [§ 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců] a tedy zároveň důvodem pro neprodloužení doby pobytu na území na základě víza k pobytu nad 90 dnů [§ 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců]. Tyto důvody se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vztahují obdobně, jak vyplývá z § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. První žalobní bod je tedy nedůvodný.

Za nedůvodný považuje soud rovněž druhý žalobní bod namítající nedostatečné posouzení přiměřenosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti, zejména s ohledem na jeho dopady do soukromého a rodinného života žalobce. K tomu ministerstvo v odůvodnění rozhodnutí ze dne 11. 12. 2013 uvedlo, že žalobce měl povolený pobyt od dubna 2008, je rozvedený, na území České republiky má sestru, která bydlí na jiné adrese se svojí rodinou; dceru a rodiče má žalobce na území Vietnamu. V rámci hodnocení přiměřenosti ministerstvo vzalo v potaz, že žalobce spáchal zvláště závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy, za což mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody. V tom ministerstvo spatřuje činnost pro společnost vysoce nebezpečnou, přičemž je v zájmu

České republiky, aby na jejím území pobývali cizinci, kteří zde pobývají v souladu se zákony. Z těchto důvodů ministerstvo shledalo zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu jako přiměřené.

V odvolání k tomu žalobce uvedl, že jej ministerstvo mělo k věci vyslechnout. Žalobce dodal, že na území České republiky má přítelkyni, se kterou plánuje uzavřít sňatek, že otevírá restauraci a že na jeho příjmech jsou závislí jeho rodiče a nezletilá dcera žijící ve Vietnamu. Ministerstvo podle žalobce neučinilo žádné šetření týkající se jeho zdravotního stavu, ekonomických poměrů, společenských a kulturních vazeb na území.

K tomu žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že ministerstvo rozhodovalo zcela v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Žalobce neuvedl jméno své přítelkyně a blíže neprokázal úmysl uzavřít sňatek. Ani ke svému tvrzení, že chce otevřít restauraci, neoznačil důkazy na podporu svého tvrzení. Skutečnost, že na příjmu žalobce jsou závislí jeho rodiče, není v tomto podle žalované rozhodující. Ty může podle žalované v případě potřeby podporovat sestra žalobce. Žalobce spáchal úmyslný trestný čin a měl si být vědom, že to může být důvodem pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. V případě žalobce převažuje zájem České republiky na tom, aby na jejím území nepobývali cizinci, kteří úmyslně porušují právní předpisy.

Soud s názorem žalobce, že ministerstvo nedostalo zákonnému požadavku zabývat se dopady a přiměřeností rozhodnutí, že žalovaná se touto otázkou nezabývala a k tomuto odvolacímu důvodu ničeho neuvedla a že napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu neodůvodněné a nepřezkoumatelné, nesouhlasí. Podle § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců se při posuzování přiměřenosti přihlíží zejména k dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Z výše uvedeného plyne, že ministerstvo a žalovaná v odůvodnění svých rozhodnutí uvedly, jaké skutečnosti vyšly v průběhu řízení najevo a jak je hodnotily při posuzování přiměřenosti s ohledem na jejich dopad zejména do soukromého a rodinného života žalobce. Z tohoto důvodu není možné považovat napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Argumentace správních orgánů se však míjí s rozhodnou právní úpravou. Ministerstvo ani žalovaná totiž neměly povinnost posuzovat přiměřenost svého rozhodnutí ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, protože žádost žalobce měla být správně zamítnuta podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je totiž ve vztahu speciality vůči § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47), a proto má aplikace ustanovení § 37 odst. 1 písm. a), které s povinností posuzovat přiměřenost rozhodnutí nepočítá, přednost. Posledně uvedené ustanovení v době podání žádosti žalobce sice původně znělo tak, že ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů (a tedy neprodlouží platnost povolení k dlouhodobému pobytu – srov. výše), jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky. Zákonem č. 103/2013 Sb. však bylo s účinností od 10. 5. 2013 ustanovení novelizováno tak, že pro zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů postačuje spáchání úmyslného trestného činu. Je zřejmé a mezi účastníky o tom ani není sporu, že žalobce podmínku trestní zachovalosti nesplňoval.

Žalobce byl uznán vinným ze spáchání zvláště závažného zločinu (tedy úmyslného trestného činu – srov. § 14 trestního zákoníku), za což mu byl uložen trest odnětí svobody v délce dvou let s podmíněným odkladem na dobu čtyř let. Do dne 9. 5. 2013 tak na případ žalobce dopadal § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ode dne 10. 5. 2013, kdy nabylo účinnosti zákonem č. 103/2013 Sb. novelizované ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců však mělo být postupováno již podle něj jako normy speciální. Ačkoliv žalobce podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu před účinností uvedené novely, s ohledem na absenci přechodných ustanovení v zákoně č. 103/2013 Sb., měl být zákon o pobytu cizinců aplikován ve znění tohoto zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27, dopadající na skutkově obdobný případ). Je ustáleným obecným principem, že správní rozhodnutí musí být v souladu s právními předpisy účinnými v době jeho vydání a pokud to zákon výslovně nestanoví (což v případě žalobce nestanoví), není rozhodující zákonná úprava platná v době zahájení řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2014, č. j. 3 Ads 37/2012-30, odst. 76). Konečně je třeba upozornit rovněž na to, že ode dne účinnosti uvedené novely mohlo být povolení k dlouhodobému pobytu zrušeno z důvodu spáchání úmyslného trestného činu bez ohledu na druh a výměru trestu podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Po hypotetickém povolení k pobytu by totiž stejně muselo být takové povolení z uvedeného důvodu obratem zrušeno.

Z uvedeného proto plyne, že pokud ministerstvo a žalovaná přesto zkoumaly přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, činily tak nad rámec zákonné úpravy ve prospěch žalobce. Ministerstvo správně mělo žádost žalobce zamítnout podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, aniž by zkoumalo důsledky tohoto rozhodnutí z hlediska přiměřenosti, jak požadují § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Tuto vadu pak měla žalovaná napravit tak, že by v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu rozhodnutí ministerstva odpovídajícím způsobem změnila.

Uvedená pochybení ministerstva a žalované však nemohla v projednávané věci vést ke zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nedostatku subjektivního dotčení žalobce (srov. obdobně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Ans 17/2012-33). Soud totiž nepřezkoumává správní rozhodnutí v mezích žalobních bodů samoúčelně, nýbrž činí tak s cílem poskytnout ochranu veřejným subjektivním právům (§ 2 s. ř. s.). Domáhat se zrušení rozhodnutí proto může v zásadě jen ten, kdo tvrdí, že jím byl na těchto právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých procesních práv (srov. § 65 odst. 1 s. ř. s.). Nemůže-li být žalobce ve své hmotněprávní sféře konkrétní vadou rozhodnutí vůbec zkrácen, což v případě zjištěného pochybení, které spočívá v aplikaci pro žalobce příznivější právní normy (byť bez reálného přínosu pro něj), ani nemohl být, nemůže se z tohoto důvodu zrušení rozhodnutí dovolávat. Chybná aplikace § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ze strany ministerstva a žalované namísto speciálního ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců i přes formální vadu výroku napadeného rozhodnutí žalobci nijak neprospívá (i změnový výrok napadeného rozhodnutí by fakticky vedl k zamítnutí žádosti žalobce, jen podle částečně jiných ustanovení) a nemůže tedy vést k vyhovění podané žalobě.

Jen pro úplnost tedy soud doplňuje, že napadené rozhodnutí by obstálo i z hlediska požadavků na posouzení přiměřenosti zásahu blíže definovaných v ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Povinnost ministerstva a žalované při rozhodování podle § 37 odst. 2 a § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců posuzovat přiměřenost zejména vzhledem k soukromému a rodinnému životu cizince je mimo jiné vedena snahou naplnit závazky vyplývající norem mezinárodního práva (čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). V této souvislosti však zdejší soud připomíná, že z citované mezinárodní smlouvy vyplývá povinnost posoudit možný dopad do práva jednotlivce, jestliže tento hájitelným způsobem tvrdí (angl. *has an arguable claim*), že existují důvody se domnívat, že toto právo bude porušeno [srov. ESLP: Leander proti Švédsku, rozsudek ze dne 26. 3. 1987, stížnost č. 9248/81, § 77 písm. a)]. Kromě toho mělo předcházející správní řízení povahu řízení o žádosti, v jehož rámci neplatí tak striktní požadavky pro vyhledávání rozhodných skutečností jako v případě řízení z moci úřední, zejména řízení o správním deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). V řízení o žádosti se tyto požadavky neuplatňují v takovém rozsahu. Žalobce tak měl v předcházejícím řízení povinnost poskytovat správnímu orgánu potřebnou součinnost při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí (§ 50 odst. 2 správního řádu). Uvedeným požadavkům však žalobce nedostál.

Ačkoliv měl žalobce po celou dobu řízení před ministerstvem možnost uvést rozhodné skutečnosti, neučinil tak, a to ani ve lhůtě pro seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Nelze proto ničeho vytýkat ministerstvu, že vycházelo pouze ze skutečností obsažených ve správním spise či cizineckém informačním systému. Skutečnosti potenciálně relevantní z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života sice žalobce uvedl v odvolání, avšak zároveň natolik obecně, že to nebylo možné považovat za tvrzení podložené, ověřitelné a tedy ani hájitelné. Soud zcela souhlasí se žalovanou, že se žalobce nesnažil jím tvrzené skutečnosti žádným způsobem prokázat (například jméno domnělé přítelkyně žalobce uvedl až v žalobě), a některé z nich ani nebyly z hlediska dopadu napadeného rozhodnutí do práva na soukromý a rodinný život žalobce relevantní (vyživování rodičů a dcery ve Vietnamu). Žalovaná se s odvolací námitkou žalobce přezkoumatelným způsobem vypořádala a dospěla k závěru o přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Jestliže žalobce žádné skutečnosti hájitelným způsobem neuváděl, což vyplývá ze správního spisu, nebylo povinností ministerstva provést jeho výslech, protože žalobci nic nebránilo v tom tyto skutečnosti ministerstvu sdělit. Lze souhlasit se žalobcem v tom smyslu, že pro ministerstvo a žalovanou z § 37 odst. 2 a § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyplývá povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí rovněž s ohledem na jiná kritéria, než je soukromý a rodinný život. Okolnosti, které by pro takovou nepřiměřenost mohly svědčit, by však žalobce opět musel hájitelným způsobem tvrdit, jinak ministerstvo a žalovaná přihlédnou jen k těm skutečnostem, které vyplývají ze správního spisu, jimi spravovaných systémů či jinak jim známým. Žalobce však až v odvolání, a to pouze obecně, uvádí, že ministerstvo mělo posoudit rovněž jeho zdravotní stav, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby. O konkrétních skutečnostech, které by v tomto ohledu mohly být relevantní, však opět mlčí. Bez patřičného tvrzení žalobce v tomto směru uvedená povinnost ministerstva či žalované z právní úpravy neplyne. Záměr otevřít si restauraci pak v tomto ohledu nemůže mít žádný vliv, neboť to představuje samotný účel pobytu (podnikání), jehož nemožnost plnění z povahy věci zásadně nemůže znamenat nepřiměřenost neprodloužení platnosti povolení k pobytu. Napadené rozhodnutí je ve spojení s rozhodnutím ministerstva co do posouzení jejich přiměřenosti zcela přezkoumatelné a soud ani s ohledem na žalobní tvrzení neshledal, že by ministerstvo či

žalovaná přiměřenost zejména s ohledem na soukromý a rodinný život žalobce posoudily v rozporu s § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Z uvedených důvodů soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která naproti tomu byla plně úspěšná, žádné náklady nad rámec plnění jejích běžných úkolů nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladu řízení právo.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. března 2016

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Bc. Švejdová